

K A A S & B R O O D

no. 51

COIFFEUR

Redact. adres: Margaretha v. Borsseleplein 14 - Amsterdam

- 2 -

K A A S
E N
B R O O D

r e d a c t i e :

toya van den bergh

joost h. van leeuwen

peter m. timmermans

marcel p.r. van den

broecke

Op de vraag wat men dan wel onder een Olofspoorter verstond ³. kwam men tot zeer uiteenlopende konklusies: 'kultuurdrager uit het huidige tijdsgewricht', 'drinker van een specifiek moutnat' 'geestelijk verwrongen universiteitsloper met neigingen tot overkompensatie' 'vrijheid in gebondenheid', dikwijls 'hoe durft U mij zo een domme vraag te stellen' en één ondervraagde ging onmiddellijk tot gewelddaden over. Op vragen over milieu, opleiding en verdere maatschappelijke achtergronden worden alleen weder-vragen gesteld.

De vraag, wat men zou vinden van een verandering van de Olofspoort in een studentencafé, wekte algehele verbazing. Het merendeel meende dat het reeds een studentencafé was, terwijl de rest er een mensa zonder personeel onder verstond. Verder was men unaniem van mening dat het karakter van de Olofspoort in de loop der jaren niet gewijzigd was, dit teneinde vragen over de betekenis van vooruitgang en achteruitgang ^Vdie anoniem wenste te blijven maar zichzelf als ideoloog karakteriseerde gaf een verlossend antwoord, dat tevens als globaal resultaat van het onderzoek kan gelden: 'het karakter der Olofspoort wordt gekenmerkt door zijn karakterloosheid'.

de redactie.

Uitslag enquête.

Aantal deelnemers 38, waaronder 10 meisjes en 14 oud-functionarissen; het geheel met een gemiddelde leeftijd van 22,6 jaar.

vóór studenten-café: 8 vóór 2e S.S.O. : 8

tégen " : 27 Tégen " " : 23

15 gaven min of meer traditionele definitie's van de echte Olofspoorter (trui-, resp. baarddragend nonconformist, etc.)

11 gaven de misschien bruikbaarste def.: 'iemand, die regelmatig de Sociëteit bezoekt'

volgens 6 bestond hij niet, 3 gaven er nog een geestige definitie.

We kunnen gezien het geringe aantal deelnemers niet zeggen, dat de uitslag conclusies toe laat, als 'de gemiddelde Olofspoorter is 22,6 jaar; wel echter, dat de uitslag suggereert, dat 'men' tegen het café of de tweede S.S.O en vóór een hechter verenigingsleven (waarvan nota) Wij zijn niet teleurgesteld door de geringe respons want we verwachten erg weinig van u. We danken allen, die door hun formulier in te vullen geholpen hebben, hartelijk voor hun medewerking (speciaal degene, die waardevolle aanwijzingen gaf om de representativiteit van het verkregen sample te toetsen) en zwijgen verder over de anderen.

Chronologie

het zijn vier heren die in een kamertje
vier herendie zich verkleed hebben /zitten
authentieke kostuums uit
het jaar onzes heren 1200
1600
1900
2100

(zo de heer het moge beleven)

vier heren
negen eeuwen in een kamertje
ze spelen zo een beetje toneel
tenminste dat maak ik er van
één zit aan een houten tafeltje
misschien denkt hij aan zijn vrouw en kinderen
die niet mee konden
en luistert hij niet eens naar
het betoog van heer II
(over opera
of over god)
maar laat hij diens woordenvloed
over zijn kostuum
over de grond wegstromen
de generatie van 1600 en van 1900
heer III doet vergeefs moeite om
tegen de wand
zijn benen omhoog te gooien
en dan omgekeerd
op zijn handen overeind te blijven staan
de heer lijkt mij wat te oud
en te dik
en te onhandig
- en u meneer
die het jaar 1200 aan uw lichaam draagt
waarom bent u zo verdiept in het
bestuderen van die hooiwagen
die door het kamertje wandelt

een klein jongetje is ongemerkt
het kamertje binnengeslopen
staat verscholen in het donkerste hoekje
een beetje te lachen
misschien denkt hij juist aan iets grappigs
of vindt hij het gedrag van
vier zulke heren
wat ongewoon
eerst zien de heren hem niet
dan komt de hooiwagen vlak bij hem
en ziet de ene heer hem
dan de tweede
en de derde
en de vierde
de heer die tot nu toe geen woord gesproken had
(hoofd met droevige gedachten boven
het houten tafelblad)
staat op en
praat ernstig in de richting van het jongetje
de anderen knikken instemmend
plotseling eensgezind
vier van de vijftig vingers
wijzen naar de deur
-toe jongetje
waarom doe je niet wat de heren van je verlangen
je bent nog niet zo oud en verstandig als zij
het jongetje haalt een klappertjespistool uit
de heren schudden hun hoofd /zijn broekzak
denken er over boos te worden
vier klapjes en
de heren grijpen snel naar hun borst
liggen dan erg rustig
op de grond
ik geef het jongetje een hand en
samen lopen wij de stad in

J.H.

S c h u b - s c h u w

Het nu volgende avontuur van ridder Lambout speelde zich af in een tijd dat hij nog jong was en zijn onderdanen nog niet zuchtten onder zijn humeur, geheel vergaan sinds hij chronisch leed aan een grote hoeveelheid onverteerde visgraten, die hem eerst maagkwalen bezorgden en deze vervolgens in stand hielden.

Ridder Lambout spoedde zich zoals hij dat gewoon was op zijn snelle viervoeter Adelbeen door de uitgestrekte wouden in de omgeving van zijn paleis, toen een oud vrouwtje, gebogen onder een zware last sprokkelhout, zijn pad kruiste. "Komaan oudje", zo sprak Lambout, "stap even terzijde met je last sprokkelhout en je levensavond zal gezegend worden". Het oudje legde echter de last sprokkelhout langzaam op het smelle bospad en kwam met een niet minder dan voorheen gebogen rug op Lambout toe. "Ik ken U wel", zei ze met een wat krakerige stem, nog nahijsend met een verwijtende blik op de enorme stapel. "U bent Lambout en U zit op Adelbeen". "Zeker oudeje," sprak Lambout, die steeds ongeduldiger werd, "je hebt groot gelijk, maar de patrijzenjacht wacht mij; stap nu dus even terzijde en verwijder dan tevens je zo achteloos verlaten have, die mij de weg verspert." "Natuurlijk, natuurlijk," kraakte het oudje, "maar niet voordat ik U gezegd heb, dat U nog vanavond een schone vrouw zult hebben". Ze verwijderde zich daarop opmerkelijk snel, terwijl ze de bos hout achter zich aan sleepte om de aftocht te dekken. Nu was dit geen overbodige maatregel, want hoe voortreffelijk ridder Lambout vroeger ook in vele opzichten geweest mag zijn, het woord huwelijk had hij met de grootst mogelijke voorzorg uit zijn gedachtenwereld verbannen. Zo hem hierover toch iets gevraagd werd, placht hij te zeggen: "Mijn aardappelen worden koud". Dan zweeg men want het was maar al te goed bekend hoezeer de edelman op deze eenvoudige kost was gesteld.

Waar Adelbeen hem echter die dag langs het kronkelige bospad heenvoerde, de patrijzen waren het niet. Integendeel, het was een heldere bron, aan de rand waar van een beeldschoon meisje doende was uit rieten biezen een vismandje te vlechten. Gedachtig aan de woorden van het oudje sloeg Lambout haar eerst een korte tijd aandachtig gade en kwam pas toen naderbij. Het meisje was niet bevreesd of verbaasd doch bood Lambout vrijelijk haar hand aan, opdat Lambout die riederlijk met zijn lippen zou kunnen beroeren. Hij bracht haar hand tot vlak bij zijn aangezicht tot hij diep verbaasd ontdekte dat haar huid, van op een afstand prachtig egaal, bedekt bleek met uiterst kleine doch duidelijk zichtbare schubben.

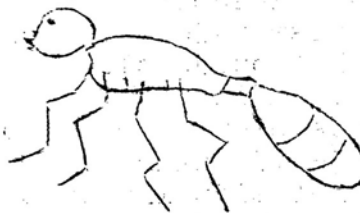
Diezelfde avond at Lambout met smaak vis, waarmede alleen maar gezegd is, dat het niet noodzakelijkerwijze vrijdag behoeft te zijn om met smaak vis te kunnen eten.

m. p. r.

I w a n , toen hij klein was, en de insecten
Op een stormachtige morgen in Wit-Rusland, heel lang geleden, werd een klein wit-russisch jongtje geboren; zijn vader noemde hem Iwan, zijn moeder vond hem verschrikkelijk. Hij groeide erbarmelijk langzaam op, maar vond dat geen reden om mokkend tegen zijn moeder op te kijken, want die was groot; zij heette Catherina.
Op vijfjarige leeftijd begon Iwan de weinige insecten, die Wit-Rusland kende om het leven te brengen, eerst met een naald, vervolgens met

zijn ogen; en de hele wit-russische insectenwereld sidderde of huppelde, wanneer de krekkel tot de mier zei: "Iwan verschijnt in het oosten".

De zon werd verduisterd en de mieren keken op tegen een reusachtige, kleine

kinderschoen waarboven een huizenhoge bekleding van een kindersok, een hoog torenend wit kinderbeen met daarboven, in de verte, een dreigende romp en een in de wind deinend hoofd. En wanneer zij, de mieren, de insecten, de wit glinsterende naald zagen, repten zij zich struikelend over de vele pootjes naar hun betrekkelijk veilige hol, waar de larfjes reeds blèrden om verloren ouders en kalk naar beneden viel. En wanneer een mier zich op het allerkleinste microscopisch nippertje nog had kunnen redden en hijgend met zijn gelede rug leunde tegen de gebarricadeerde deur, zuchtte hij "goddank" zijn twee eerste pootjes tegen elkaar slaand.

Iwan spaarde niets, zelfs geen insecten waarvan zijn vader toch een zo keurige verzameling had aangelegd (weliswaar alleen van de mooie).

Toen Iwan zeven jaar was ontzag hij zelfs zijn ouders niet en werd zo groot als hij was te vondeling gelegd met een bordje "Ik ben Iwan" en met alle gevolgen vandien.

Moraal (er zijn er vele):

"spaar geen insecten" is er een van, of
"leg geen gevaarlijke kinderen op zeven-
jarige leeftijd te vondeling", of
"Bemint elkander".

J. v. Geest

ARCHITEKTUUR I

Tussen dit vers ga ik nu stratenmakers zetten,
Die aan 't plaveisel werken binnen regels.
Je moet, om het te horen, eens goed opletten.
Van heel dicht bij klinkt tikken op de tegels.

Je ziet ze werken in dit afgerasterde.
Je kunt ze bijna met je vinger raken.
Ze merken niks. Ze slaan kalm vaster de
Klinkers in de straat, ook afgebakend.

De opperman schep ik als een gestalte,
Die je van 't stille werken overtuigt,
Dat langzaam vordert in de platgevouwen smalte
Van twaalf regels, waar je een punt aan zuigt.

ARCHITEKTUUR II

De arbeider, die ik hier aan de straat
Zittend, met zijn houweelslag opklinken
(je hoort het nog van veraf) laat,
Zie ik, hoe zonderling, eerst loodrecht zinken.

Dan slaat hij over kop, en tolt en tolt en
Ik zie langs zijn as zijn mond verkrampen.
Een klap; en met akkompagnie van volten
Begint hier, nogal vreemd, het vlees te dampen.

Ruik hoe de rook uit deze regel stort.
Als je even wacht springen er vonken los.
Je ziet nu voor je, in een klein retort,
De stratenmaker, rond, als een homunkulus.

ARCHITEKTUUR III

Ik ben een architect en bouw een huis.
De stenen uit het vuur. De stenen uit het water.
Onder dit dak is alles eender gespuis.
De dichter moordenaar. De schillenboer senator.

Waarom is niet de moeder kerngeleerde,
Diktator stratenmaker, huis een kaartspel?
Of zit ik soms te denken dat meneer de
Brauwen fronst daarover? De ochtend klaart wel.

Ik sta hier dan, gebogen over deze steen,
En meet en reken wat eruit moet worden,
De timmerlieden zitten zingend om mij heen:
I'm standing on the banks o'the Jordan.

ARCHITEKTUUR IV

Ik moet een muur gaan bouwen bij de halte.
Regel voor regel voor uw oog. De stenen
Worden aangedragen door grote gestalten.
Ze zijn niet te zien, noch bij te benen.

Er rijst een straat omhoog voor mijn borst.
Ik metsel om het leven. Een gnomen
Danst in mijn hoofd: dromen en dorst
Te lessen en het uitzicht op lucht zijn mij
ontnomen.

Hoger kan ik niet reiken. Dat is dat.
Ik trek mij voor je aan deze regel op,
En baan me naar je scherpe blik een pad:
Schotelogen zie je in uitgeputte kop.

gerrit komrij

N. a. v. Hier. van Alphen :

Immer was ik fris mijn handen

Dat het klatert in het rond

Altoos poets ik ook mijn tanden

Anders stink ik uit mijn mond

K I L O

Amsterdam, nov '63

Subvereniging voor
toneel en cabaret.

Baarsjesweg 120 ''
Tel. 186631

Lectori Salutem!

Op de vergadering van 14 november l.l. heeft men
het volgende programma voor dit studiejaar ont-
worpen.

1. In januari 1964 een éénacter-avond in Hypokrite-
rion.
2. Avondvullend stuk t.g.v. de dies in mei 1964.
3. Afvaardiging naar het Studententoneelfestival
in Wageningen.
4. Het houden van "readings" waarvoor o.a. een één-
acter van Tim Krabé in studie genomen zal worden.
5. Het houden van lezingen, over regie- en toneel-
theoretische onderwerpen.

In de eerste plaats zal op dinsdag 26 november om
21.30 uur precies ter sociëteit een auditie gehouden
worden om de bezetting van de éénacters en de eerste
"reading" vast te stellen.

Ieder die ook maar de geringste belangstelling voor
toneel heeft, wordt uitgenodigd aanwezig te zijn.

Namens K I L O

Walter van der Kooi
en
Henk Ras.